

7 nap 7 randevő

PÁRKERESÉSI NAPLÓ

Hogy és hol talál ma párt egy lány? Tömegek az utcán és a szórakozóhelyeken, mégsem jön szembe az, akit keresünk. Marad a munkakörnyezet, ami véges, és – lássuk be – áll a házinyulak védelmére felhozott általános szabály is: rájuk nem érdemes vadászni. Újságírónk a klasszikus ismerkedési formák mellett szervezett társkereső rendezvényeket is kipróbált.

szöveg: Szépvölgyi Viktória fotó: Pályi Zsófia

VIDÁMPARKBAN

BARÁTOKKAL

SALSAEST

SÁRKÁNYHAJÓN

FŐZZ MEG!

ONLINE RANDI

A KÁVÉHÁZBAN

1. NAP

3. NAP

2. NAP

4. NAP

Egy nap azzal a kérdéssel fordult hozzám a szerkesztő, vállalnám-e, hogy személyes tapasztalatot gyűjtve írok a fiatal, egyedülálló nők ismerkedési lehetőségeiről. Mivel néhány hónapja lezárult az utolsó komoly kapcsolat, és magányosan éltem, elfogadtam a szokatlan felkérést. Megbeszéltük, hogy hét napon át, hétféle eseményen veszek részt. Egészséges optimizmussal arra gondoltam: vajon mit kezdek majd ennyi telefonszámmal és a jobbnál jobb férfi jelöltekkel? Hajtott a kíváncsiság, hogy megtudjam, ki hol és miként köthet ma ismeretséget. Feltérképeztem a lehetőségeket, és jóval többfélét találtam, mint feltételeztem. Izgatott a találeckony programok széles palettája, de leginkább az motivált az anyag elkészítésében, hogy ha nagyon hiányozna már egy társ, hogyan boldogulnék a felkutatásában.

1. NAP: SALSAEST SZAKADT SZANDÁLLAL

„Istenien lehet salsaklubban ismerkedni” – állítja több barátom is. Tulajdonképpen azért járnak oda. Hajdúsítás, pillabodorítás, igyekszem latinós külsőt ölteni. Sajnos a régi versenytáncpírom már nem jó rám – bevallom magamnak, 20 és 28 között a magasság helyett a láb és a csípőméret nő. Útközben próbálom felidézni az általam jóformán sohasem táncolt salsa képzeletbeli alaplépéseit. Az estre megérkezve azonnal egy pohár vörösbort kérek,

a pultoson gyakorlom a reménybeli partnernek szánt biztató mosolyt. Várok.

Végre egy szöcskealkatú fiú érkezik, üdítőt kér. Hozzászólók. Készséggel segít, tisztázzuk az este szabályait. A felkért lány a szám végéig fel van kérve, illik a stílusokat ismerni, a Los Angeles-i az igazi, és amúgy az a sorrend, hogy előbb tessék salsaórákat venni az iskolában, majd utána figurázni a klubban. Ugyan már! Például a Gipsy Kingsre bármikor eljárök egy oltári szólot. Az első lépések után kiderül, ez kevés lesz. De inentől nincs megállás. Fehér ingbe burkolt széles vállak, üzletemberek, családapák, belsőépítészek és marketingmenedzserek pörgetnek, hogy már a magas sarkúm is elszakad közben. Kapaszzkodom az izmos hátakba – egy versenymotoron is pont ilyen. Mielőtt Föld körüli pályára állnék, az Uruguayból érkezett Enrico ragaszkodik hozzá, hogy kapcsolatban maradjunk. Én csak az e-mail cím cserébe egyezek bele. Otthon utánanézttem: legalább 17 tánciskolában oktatnak Magyarországon salsát. Érdemes ott kezdeni. A klubban inkább a mozdulatok beszélnek.

2. NAP: ONLINE RANDEVÚ

Az internetes ismerkedés mellett és ellen felsorakoztatható érvek közismertek. Utánanézttem, milyen jellemzőket emelnek ki a legtöbben: az arc nélküli kezdeményezés könnyebb, ugyanakkor a beírt adatok hitelessége erősen kétséges. Arányaiban

tízezrek próbálkoznak a párkereséssel az interneten, és a regisztráltak között a férfiak aránya a magasabb. A lányok napi több e-mailt is kapnak, de ezek gyakran válasz nélkül maradnak. Az úgynevezett Csábítás Akadémián, ahol fűrtökben lógnak a férfiak, hogy elsajátítsák a nőcsábítás titkait és gyakorlatát, az internetes ismerkedés know-how-ja külön témaként jelenik meg. A lényege, hogyan fogalmaz egyszerű lehangoló, szórakoztató és egyedi levelet a randi reményében. Néhány barátom arról számolt be, hogy az ismeretlent hajlamosan felruháznai a kevés információ alapján olyan tulajdonságokkal is, amelyekkel valójában nem rendelkezik. A kiábrándulás pedig akkor következik be, amikor már nyakig ülnek a szerelemben.

Az általam választott oldalon meglepő sokaságban hirdetik magukat félmeztelen fotókkal a férfiak, mintha a karátmérő és a mellizom alapján döntenék. Ám egy rövid levelezés után indított chat megerősített, itt is köttetnek barátságok. Eduárd grafikus, épp egy prototípuskészítő labor megalapításán dolgozik. Sok újat tanultam tőle, sőt a lelkesültségemet egy találkozó is követte. Bár párkapcsolat nem, de a jelek szerint barátság és munkakapcsolat is kialakulhat.

3. NAP: EVEZÉS SÁRKÁNYHAJÓN

Kamaszkoromban mennyországba vezető útként lebegett előttünk a nyaranta meghirdetett túratábor. Feloldódtunk a

sáros zoknik párologó szagában a nedves falú sátrak között. Elvakart szűnyogcipés-sebekkel vártam izgatottan a tűznél, hogy ki lesz „a tábor szépe” választás nyertese. Hátha. És egyszer bejött. Romantikus emlékekkel készülődöm a Kopaszi gátra: evezős ismerkedés a cél. Úgy húsz fő gyakorolja a parton a megfelelő technikát: amennyiben rámosolyogsz a melletted ülő férfi hónaljára a saját karod alatt, akkor csinálod a legjobban. Ez nagyon szórakoztat, hamar megértem a lényegét. Az első mozdulattal a sárkányfejű hajó padjai közé esek, és a hátára fordított krumplibogárként kapálózom a fadeszák között. A gyenge belépő után már a kezemben az evező, döntően középkorú, okos tekintetű férfiak a társak, akikkel pár perc múlva ütemes dobszóra, együtt emeljük és toljuk a fekete lapátot a vízben. Mintha nem is Budapesten, nem is a Dunán siklanánk. Szinte mellékes, hogy társskereső rendezvényen járok. Óhatatlan a fizikai kontaktus, a partraszálláskor többen a segítségemre sietnek.

Az élmény átbeszélése már egy kávé mellett történik, a parti házban. Úgy dönt a csapat, hogy a következő sárkányhajófesztiválon közös hajóval indulunk. Lelkes telefonszámcsere is zajlik finoman a háttérben, bár én csak néhány barátságra teszek szert. De bátor és bátoratlan sportkedvelőknek egyaránt kiváló alkalom az izmok és az ismeretségi kör növelésére.

4. NAP: VIDÁMPARK PLUSZADRENALINNAL

Megdöbbenő az ismerkedési lehetőséget ígérő, szervezett randik sokszínűsége. Ma már a Vidámparkba is flörtkártyáért járunk. Így nevezik a Rapid Randi szervezői a kis kartonlapot, amelyet a csoportos programok végén átadnak egymásnak a résztvevők. Az esemény sajtóanyagában szereplő pszichológus szerint „a külső események által kiváltott izgalmat néha tudattalanul a jelen levő személyeknek tulajdonítjuk” – tehát azt is hihetem, hogy a szomszédától dobog jobban a szívem és nem a hullámvasúttól? Hajrá!

Érkezőkor frissítő fogad és 15 lány, 15 férfi. Nevek hangzanak el, az első párosok a szervezők sorsolása szerint alakulnak ki, és játékonként újraszerveződnek. Ezzel kiküszöbölik a kellemetlen topogást, a félénkebbek „kit válasszak” problémáját, és adott az első téma: vezessenek a do-dzsemben? Hánytál már a Vidámparkban? Kétségtelen, szórakoztató a program, önkéntelenül a másik vállába markolnak az ijedősek, és mosolyogva eszi az eseményt záró pizzaszületet a büfében mindenki. Az eredmény hozománya aktív e-mailezés és mozi lett, Robival, akivel a Vidámparkban alig érintkeztem. Bár elsőre szimpatikusnak tűnt, nem értettem, hogy miért horrorfilmre visz, amit én ki nem állhatok. A végén közölte, hogy ezt sokkal jobban élvez, mint a színházat.

Aztán rájött, én viszont színházi ember vagyok. Javítani akart: „Úgy értem, a múzeumot. Oda nem mennék.” Woody Allen válasza jut eszembe egyik ehhez hasonló filmjelentében. Felírom egy papírra, átadom, és sarkon fordulok: „Dolgoztam már állatkertben is. A vendégek azt kérdezték, mennyit fogok még nőni” – persze csak gondolatban vagyok ilyen merész. Megköszöntem a háborzongató estét, és udvariasan távoztam.

5. NAP: KERÍTŐ BARÁTI KÖR

Bár nem bővelkedett az idei nyárelő a napsütötte délutánokban, a barátaim, dacolva a felhőkkel, biciklitúrát szerveztek a vízpartra. A hősök a fürdőruhára azonnal felkapták a trikót, nehogy a szélben megfázzanak. A baráti együttlét sok mindenre kiváló alkalom: mindig van ezermester a csapatban, aki a legjobban ért hozzá, hogyan kell pontosan a fákat egymáshoz illeszteni a táborút rakásánál, egy-két lány, aki magabiztosan megbecsüli a hozzávaló adagokat a bográcsmenühöz, és néhány apróbb baleset (felgyullad valami, valaki elveszíti a fülbevalóját, egyszer még egy jeggyűrű is elveszett...). És persze az egyik lánynak már ki is szemeltek valakit. Igen, rólam van szó!

Jó esetben ez egy kevés ellenkezéssel végigvit program, ahol csendesen félrevonulva – a társaság bizakodó mosolyával kísérve – tisztázza a két fél, hogy igazán

5. NAP

6. NAP

7. NAP

kedves a többiektől, mikor arra gondoltak, hogy, de ne haragudj és a többi... Már akkor végigjártam magamban a párbeszédet, amikor a strandtáskába pakoltam otthon. Elmaradt a vitorlázás és a bogrács, akadt helyette sült hekk és labdázás a parton. Élveztem, bár a megérzés bejött. Jó szándékú barátainak pedig jeleztem, legközelebb spórolják meg az igyekezetet.

6. NAP: FŐZZ MEG!

Sokat ígér, de vajon mit kínál a főzőrandi szombat este? Hétkor találkozik úgy harminc fő (nők és férfiak vegyesen) egy belvárosi főzőiskolában. Színes egyenkötény jár mindenkinek – ezzel levetkőzhetik a zavarukat azok, akiket feszélyez, hogy esetleg kilógnak a sorból, mert túl- vagy alulöltöztek az alkalomra. A séf ismerteti a tervek szerinti menüt: a jól felszerelt térben elhelyezett négy főzőpulthoz ez esetben egy-egy török fogást rendel, ízesen mesél az ételek történetéről, és szórakoztatóan felhívja a figyelmet az elkészítés buktatóira. Beindul a zsongás, ritmusos zene szól, a két perce még tétlen érkezők uborkát, paradicsomot, serpenyőt

ragadnak. A lányok óriási mesterkéseket mozgatnak szaporán az egyre apróbb hagymagerezdek felett. Néhány férfi sandítva lelopja a mozdulatot, miközben az ügyesebbek a szorgos sereg körül keríngenek, és italokat szervíroznak. Van olyan férfi, aki amúgy is szokott főzni, de akad, aki azt se tudja, hogy melyik végén fogja a fakanalat. Nem is ezért érkezett.

Az este végén a desszertért már a séf felel, tányérokkal körbejárunk, kóstolunk, néhányan táncolnak, miközben egy gyógyszerész felelősséval beszélgetek a hegedűkről. Abban maradunk, hogy ezt folytatjuk még. Telefonszámcseré. Meglepően tartalmas és oldott este volt, ahol azt sajnáltam a legjobban, hogy nem beszélgettem mindenkivel. A gyógyszerész munkatársa pedig azóta sem jelentkezett...

7. NAP: A KÁVÉHÁZBAN

„Ó régi kávéház, ahol oly sokszor ültem, / Hadd nyissam ki az ajtód... És boldogok voltunk, mikor a nap lehajlott, / Itt a profán zajban szárnyat kapott a lelkünk...” – írja Kosztolányi. Meghatározó munka- és alkotóközeggé vált a kávéházak füstös

kedvessége. Apró, ovális ezüsttálcák, sárgult tapétacsíkok, a puha kanapé a sarokban, ami csak ritkán szabad, és akkor is elnyúlok rajta, a ki nem fogyó tejeskávé társaságában. Egy jó könyv, beszélgetés előadás után vagy csak egy esős este.

Ülök, előttem Moholy-Nagy-fotogramok. Végigpereg a hét: evezés, főzés, tópart, salsa, internet, vidámpark, Robi, Zsombor, Enrico, színes képek. Előnteni sem könnyű, hogy melyik élmény volt a legkedvesebb. Mivel több idő jutott a beszélgetésre, a főzést és az evezést ajánlom mindenkinek. A temperamentumos lányok pedig a salsában bőven letáncolhatják az energiáikat – kalandozok el egy képzeletbeli összegzést ízlelgetve, miközben az albumot bámulom. Felnézek. Egy alak áll az asztal végénél. Ki tudja, mióta mered rám. „Ne haragudj, jól látom, hogy Moholyt nézegetsz?” Mellém ül András. Pillanatok alatt értjük egymást. Építész és lámpatervező. Még sokáig maradunk. Merengek a jól szervezett hét legvégén, déjà vum van, de most úgy adom meg a számom, hogy biztos vagyok benne: mi találkozunk még. **mc**

STYLING: LACZKÓ MONIKA, MOLNÁR ANIKÓ, SVINIK, BEKEFI ZSÓKA, RUIHA, SIMÉQUANON, PUJRA LÓPEZ, MARKS & SPENCER, WOMEN'S SECRET, FANATIQUE, KÜLÖN KÖZÖNÖK, FOMAGYÓDRA ÉPÍTÉSZEK, AKI A FOTÓZÁSHOZ BIZTOSÍTOTTA SAJÁT TERVEZÉSŰ OTTHONÁT, A DUALTÁRSKÉRSŐNEK, A RAPID RANDI TÁRSKÉRSŐNEK, A SALSATOR TÁNCISKOLÁNAK ÉS A CENTRÁL KÁVÉHAZNAK